

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdu Ph.D. v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živélou, advokátem se sídlem ve Vyškově, Puškinova 5, proti žalovanému: **Ústavní soud České republiky**, se sídlem v Brně, Joštova 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce jako stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2009, č. j. 29 Ca 268/2008 - 12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 12. 12. 2008 podal žalobce ke Krajskému soudu v Brně žalobu ze dne 9. 12. 2008, kterou se domáhal zrušení „rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2008“ a jemu předchozího „rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2008“ obě pod č. j.: SPR.ÚS 741/08. Citovaná rozhodnutí jsou příписы Ústavního soudu žalobci, z nichž vyplývá, že na podání žalobce ze dne 2. 10. 2008, označené jako ústavní stížnosti, nelze reagovat jinak, než konstatováním, že na ně Ústavní soud nemůže reagovat, neboť jsou pouze projevem žalobcova nesouhlasu a jeho polemikou s rozhodnutím Ústavního soudu a jako takové je může Ústavní soud pouze zaznamenat.

Kasační stížností ze dne 9. 2. 2009 podanou Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně žalobce jako stěžovatel brojil proti usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 12. 1. 2009, č. j. 29 Ca 268/2008 - 12, kterým byla žaloba odmítnuta dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že v daném případě se žalobce domáhá vydání rozhodnutí soudu, které nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 4 s. ř. s., a že správní soudy nemají jakoukoliv kompetenci zasahovat do řízení před Ústavním soudem, vyřizovat stížnosti na nesprávný postup Ústavního soudu, neboť zákon jim žádnou kontrolní, dozorčí či rozhodovací činnost nesvěřil. Takový postup by byl dle krajského soudu v rozporu s celou organizací a systematikou soudnictví v České republice, kdy Ústavní soud stojí nad celou soustavou soudů v České republice a je konečnou instancí.

Krajský soud, s ohledem na to, že nedostatek pravomoci soudu rozhodujícího ve správním soudnictví je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, usnesením návrh odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

Stěžovatel usnesení krajského soudu napadl včasnou kasační stížností z důvodu spočívajícího v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu krajským soudem v předcházejícím řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel porušení svého veřejného práva podle ustanovení § 2 s. ř. s. spatřuje v tom,
že:

- podal řádnou Ústavní stížnost k Ústavnímu soudu (porušení práva na spravedlivý proces)

- ústavní stížnost nezákonně neprojednal ve spravedlivém procesu Ústavní soud, ale státní správa podle zákona č. 150/2004 Sb.

- ústavní stížnost nezákonně neprojednal senát Ústavního soudu (porušení práva na spravedlivý proces podle Úmluvy o lidských právech).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že proto požádal krajský soud ve správním soudnictví o ochranu veřejného subjektivního práva fyzické osoby způsobem stanoveným s. ř. s. a za podmínek stanovených s. ř. s.

Podle obsahu kasační stížností stěžovatel spatřuje pochybení krajského soudu v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, když tvrdí, že v daném případě se domáhá vydání rozhodnutí soudu, které spadá do pravomoci soudů

rozhodujících ve správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 4 s. ř. s., neboť správní soudy mají kompetenci zasahovat do řízení státní správy Ústavního soudu a vyřizovat stížnosti na nesprávný postup státní správy Ústavního soudu (nezákonné rozhodnutí).

Nezákonné zasažení do práv stěžovatele a veřejnosti stěžovatel spatřuje také v tom, že rozhodnutí „o zaregistrování v tzv. správním rejstříku“ s odvoláním na § 41 odst. 2 Kancelářského a spisového řádu Ústavního soudu je rozhodnutí „nesoudce“ jako správního orgánu a nikoli rozhodnutí senátu Ústavního soudu (soudců).

Stěžovatel k tomuto dále namítá, že „každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá“ a „každý občan ČR má zaručeno petiční právo; ve věcech veřejného nebo jiného společenského zájmu má každý právo sám nebo s jinými se obracet na státní orgány a orgány územní samosprávy s žádostmi, návrhy a stížnostmi“.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále upozorňuje, že usnesení Ústavního soudu III ÚS 1608/08 ze dne 5. 9. 2008 není zákonné rozhodnutí, je rozhodnuto neúplným senátem Ústavního soudu, v neveřejném procesu bez možnosti se účinně bránit, když ten, kdo rozhoduje, je veden nesprávným či úmyslně nesprávným pochopením dané věci nebo zákona. Meritorním rozhodnutím (nebyl vyhlášen veřejně rozsudek atd.) bylo porušeno právo na účinné opravné prostředky, případně právo na spravedlivý proces podle Úmluvy o lidských právech. Ústavní soud rozhoduje v senátu, nikoliv jako samosoudce bez odpovědnosti, proto je zákonné proti tomuto „nerozsudku“ podat novou ústavní stížnost.

Dle názoru stěžovatele má krajský soud dostatek pravomoci pro rozhodování ve správním soudnictví ve věci 29 Ca 268/2008.

Stěžovatel ve své stížnosti také tvrdí, že krajský soud a Ústavní soud svými rozhodnutími porušil také Úmluvu o lidských právech. Závěrem stěžovatel klade otázku, zda je jen náhoda, že změna Kancelářského řádu byla projednaná a začala platit dne 5. 8. 2008, těsně před podáním ústavní stížnosti dne 6. 8. 2008 a také, zda není na úkor spravedlnosti, že usnesení krajského soudu bylo vydáno za rekordních 6 dní od podání.

Stěžovatel navrhuje napadené usnesení krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém sdělení ke kasační stížnosti ze dne 3. 3. 2009 uvedl, že stěžovatel se opakovaně snaží dosáhnout „revize“ několika usnesení Ústavního soudu, jimiž byly jeho ústavní stížnosti odmítnuty, přestože byl v souladu se zákonem o Ústavním soudu v závěru každého usnesení poučen, že odvolání proti usnesení Ústavního soudu není přípustné (§ 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu). Dle žalovaného se stěžovatel snaží obejít nemožnost revidovat usnesení Ústavního soudu jinak než v rámci obnovy řízení před Ústavním soudem lpěním na doslovném výkladu § 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu argumentací, že proti usnesení Ústavního soudu nepodává odvolání, nýbrž ústavní stížnost.

Žalovaný dále konstatuje, že v minulosti sice Ústavní soud s takovými podáními nakládal jako s ústavními stížnostmi – tehdy platný Kancelářský a spisový řád Ústavního

soudu obsahoval ustanovení, že návrh na přezkoumání a zrušení pravomocného rozhodnutí Ústavního soudu запиše soudní kancelář jako věc novou, tzn. do rejstříku ústavních stížností. S účinností od 5. 8. 2008 plénium Ústavního soudu jednomyslně změnilo Kancelářský a spisový řád tak, že do správního rejstříku se zapisují i podání, u nichž jde dle obsahu o návrh na přezkoumání a zrušení pravomocného rozhodnutí Ústavního soudu (§ 41 odst. 2 Kancelářského a spisového řádu Ústavního soudu). Z pověření pléna Ústavního soudu nadále taková podání vyřizuje aparát soudního odboru Ústavního soudu jako kterékoli jiné podání zapisované do tzv. rejstříku Spr.

Snaha stěžovatele rozlišit výkon ústavního soudnictví v užším smyslu (vlastní procesní úkony soudců, příp. asistentů) od úkonu aparátu Ústavního soudu je pokusem, jak dovést pravomoc a příslušnost správních soudů, který je však nutno odmítnout. Dle žalovaného se jedná o názor skutkově nepodložený, neboť úředník Ústavního soudu při zapisování podání stěžovatele a při jeho vyřizování postupuje přesně podle pokynů pléna Ústavního soudu upravujících postupy při ústavním souzení, a o názor, který sám Ústavní soud ve své judikatuře zpochybňuje (srov. nálezy týkající se postavení justičních funkcionářů a pochybného rozlišování soudnictví od soudní správy).

Z povahy věci, ani s ohledem na § 4 s. ř. s., proto nemůže jít o věc, která by mohla být v pravomoci soudů ve správním soudnictví. S ohledem na výše uvedené se žalovaný zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Úvodem Nejvyšší správní soud poznamenává, že, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Podle obsahu kasační stížnosti stěžovatel pochybení krajského soudu spatřuje v tom, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně dospěl k závěru o nedostatku pravomoci krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví ve smyslu ustanovení § 4 s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že správní soudy mají kompetenci zasahovat do řízení státní správy Ústavního soudu a vyřizovat stížnosti na nesprávný postup státní správy Ústavního soudu (nezákonné rozhodnutí).

K argumentaci stěžovatele, že rozhodnutí „o zaregistrování v tzv. správním rejstříku“ s odvoláním na § 41 odst. 2 Kancelářského a spisového řádu Ústavního soudu je rozhodnutí „nesoudce“ jako správního orgánu a nikoli rozhodnutí senátu Ústavního soudu (soudců), je třeba uvést, že názor stěžovatele, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, je nesprávný.

Jak správně uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle ustanovení § 4 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“); ochraně proti nečinnosti správního orgánu; ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu; kompetenčních žalobách; ve věcech volebních a ve věcech místního referenda; ve věcech politických stran a politických hnutí; o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části pro rozpor se zákonem.

Je nepochybné, že stěžovatelem označená „rozhodnutí Ústavního soudu“, které jsou přípisy Ústavního soudu (z nichž vyplývá, že na podání stěžovatele označené jako ústavní stížnost, nelze reagovat jinak, než konstatováním, že na ně Ústavní soud nemůže reagovat, neboť jsou pouze projevem nesouhlasu a polemikou s rozhodnutím Ústavního soudu a jako takové je může Ústavní soud pouze zaznamenat), nejsou rozhodnutími vydanými v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, ani orgánem územního samosprávného celku, ani fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, kterým bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Proto krajský soud dospěl ke správnému závěru, když usnesením návrh stěžovatele odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro nesplnění jiných podmínek řízení (nedostatek pravomoci) a neodstranitelnost tohoto nedostatku.

Podstatou sporu je fakticky to, že stěžovatel považuje Ústavní soud za správní orgán v oblasti veřejné správy. Ústavní soud je však soudním orgánem ochrany ústavnosti. Soudy ve správním soudnictví v zákonem stanoveném rozsahu chrání osoby před určitými správními úkony při výkonu veřejné správy orgány moci výkonné a orgány územních samosprávných celků, jakož i před správními úkony dalších „správních orgánů“, kterým zákony svěřily působnost a pravomoc v oblasti veřejné správy. Soudní kontrola se tedy pohybuje v hranicích oblasti veřejné správy. Napadnutelnými jsou tedy jen takové aktivity orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě. Přípisy Ústavního soudu v projednávané věci nelze považovat za vydání správních rozhodnutí správním orgánem v rámci výkonu veřejné správy.

Argumentace stěžovatele, že „každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá“ a „každý občan ČR má zaručeno petiční právo; ve věcech veřejného nebo jiného společenského zájmu má každý právo sám nebo s jinými se obracet na státní orgány a orgány územní samosprávy s žádostmi, návrhy a stížnostmi“, nesměřuje proti právnímu důvodu odmítnutí žaloby krajským soudem pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (nedostatek pravomoci) a je v posuzované věci právně irelevantní.

K tvrzení stěžovatele, že krajský soud a Ústavní soud svými rozhodnutími porušil také Úmluvu o lidských právech, neboť podle čl. 17 „nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoliv právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoli ze zde přiznaných práv

a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu než to Úmluva stanoví“, považuje zdejší soud za nutné uvést, že zde namítané porušení Úmluvy o lidských právech Ústavním soudem nemůže pro nedostatek pravomoci soud ve správním soudnictví posuzovat a porušení Úmluvy o lidských právech krajským soudem je namítáno pouze v obecné rovině a bez vztahu k rozhodnutí krajského soudu. Pro jeho obecnost a nepřezkoumatelnost se Nejvyšší správní soud tímto tvrzením dále nemohl zabývat.

Ohledně dále citovaných tvrzení stěžovatele, (že usnesení Ústavního soudu III. ÚS 1608/08 ze dne 5. 9. 2008 není zákonné rozhodnutí, je rozhodnuto neúplným senátem Ústavního soudu, v neveřejném procesu, bez možnosti se účinně bránit, když ten, kdo rozhoduje, je veden nesprávným či úmyslně nesprávným pochopením dané věci nebo zákona, a dále že meritorním rozhodnutím, kdy nebyl vyhlášen veřejně rozsudek, bylo porušeno právo na účinné opravné prostředky, právo na spravedlivý proces podle Úmluvy o lidských právech, Ústavní soud rozhoduje v senátu, nikoliv jako samosoudce bez odpovědnosti, proto je zákonné proti tomuto „nerozsudku“ podat novou ústavní stížnost) Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že o výše namítaných pochybeních Ústavního soudu nemůže soud ve správním soudnictví pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení (nedostatek pravomoci) rozhodovat.

K závěrečné kasační argumentaci stěžovatele, kde si tento klade otázku, zda je jen náhoda, že změna Kancelářského řádu byla projednaná a začala platit dne 5. 8. 2008, těsně před podáním ústavní stížnosti dne 6. 8. 2008 a také, zda není na úkor spravedlnosti, že usnesení krajského soudu bylo vydáno za rekordních 6 dní od podání, lze uvést pouze to, že tato kasační tvrzení nejsou ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná, neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 s. ř. s., a proto se jimi Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

Po přezkoumání kasační stížností napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. dubna 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu